

Nõnda Jeesus ise tegi,
Seal meie wäikse Sewale,
Et üksnes seda nägi,
Mis tegi rõõmu temale.

So hommitused koidu-wiirud,
Nüid panid taewa punama
Ja ema ärdad nutu-kiirud,
Kõid pili metsa wadama.

Ta kutsus rahwast naabri talust
Ja hüiab: „Jumal kuule sa!
Mu südant peasta lahti walust —
Kus on mu laps? — eht surunud sa! —

Oh Jeesand, Jumal tule nüid!
Ja armust ise aita;
Ta hauale nüid juhi mind;
Ta nägu mulle näita!“

Nii rissti põiki rändab ema;
Seal läbi lume angede,
Ei käia malda nüid tema
Ja siiski — tütre tibagi! —

Ning wiimaks weel pöörab, targu hoole,
Ta jookstes ja otsides jälle loeu poole. —
— „Mis? — eis paista sealt angest mu pa-
jaka nurgad?

Kas õige seie mu lapse maksite t'e Jumala tormid
ja metsad!“

Ta tõttab pool minestest senna paika
Ja laialt kui labida teeb peu-päka,
Ja ruttu ja ruttu aeab lund ette ja taha:
„Oh anged, andke mulle mu lapse surunud
seha!“

Ja kui ta ju kaapind koopa wääri,
Piki ta pajalast, kogu ange ääri,
Siis korraga õigates kiiratab,
Ei tea, kas ilmsi, wõi unistab?
Ta lapsute okste wahel, just kui saunas
Ja ilusam kui dieke, mis põle weel saunas!
Laps, kobe ka silmad lahti lööb
Ja rõõmu pärast ema t'ale pai ka teeb.
Ning jutustab nüid emale ta essi lugu
Ja kiidawad kahetesi jumaliku hoiu tegu;
Inglid olla teinud t'ale lumest ja okstest maja,
Ning laulnud t'ale lugusid kogu see aja.
Ema nüid wõttis Sewalese rõõmuga kaasa
Ja tõttasid loeu poole üle naabri aasa.
Ka pikka juttu ma enam ei taha teha;
Mad langesid kodu tänades põlwili maha
Ja taewa pool tõusid nende kiituse luuled
Ning ärdaste Jumalat tänasid kõitide uuled.
Ja et see just pühapäine hommitu oli,
Siis kuuldi ka ühes kiriku kella heli.